

Hoe bezien leden van verschillende generaties elkaars idealisme? OneWorld spreekt ouders en kinderen over hun activisme, levenshouding en wereldbeeld. Deze keer de 'traditionele' ontwikkelingswerker Leo en dochter Giselle, die in een andere tijd hetzelfde probeert te bereiken.

Tekst & foto **Rinske Bijl**

Giselle: "Het klinkt misschien gek, maar we spreken niet vaak met elkaar over politiek of ons werk. We hebben weinig discussies, want we zijn het altijd met elkaar eens."

Leo: "Giselle heeft het bewustzijn over arm en rijk met de paplepel ingegoten gekregen. Ze is geboren in Botswana, daarna woonden we in Nicaragua, Burkina Faso en Kenia. Pas op haar vijftiende verhuisden we naar Nederland. Ik ben trots dat we onze kinderen wat van de wereld hebben kunnen laten zien."

Giselle: "Ik weet nog dat we in Kenia met onze mooie schooluniformen in een schoolbus zaten. Onderweg zag ik kinderen lopen in tot op de draad versleten uniformen. Ik realiseerde me al op jonge leeftijd dat ik een kansrijk kind was, dat in een kansarm land woonde."

Leo: "We hadden wat personeel, in de tuin en in het huishouden. Die waren blij dat ze geld konden verdienen. Maar we zorgden altijd dat jij en je broer hen met respect

Lessen in nederigheid

Leo Schellekens (71) werkt wereldwijd als onderwijsexpert, onder meer in opdracht van Unicef, Unesco en de Europese Commissie. Zijn dochter **Giselle** (28) werkt bij SPARK, dat zich richt op onderwijs en ondernemerschap voor jongeren in fragiele staten. Leo zit in de buitenlandcommissie van de PvdA en Giselle is voor dezelfde partij lid van de gemeenteraad van Nijmegen.

“
**Het idealisme
is wat verloren
gegaan**

behandelden. Ze werken voor ons, niet voor jullie, benadrukten we.”

Giselle: “Bij vriendinnen ging het er soms heel anders aan toe. Die riepen gewoon om limonade, dat werd ze dan door de hulp gebracht. Dat hoefden wij thuis niet te proberen. Ik heb van jullie geleerd me altijd nederig op te stellen.”

Leo: “Ik vind het mooi dat je net als ik je werk hebt gevonden in de armoedebestrijding. Ik zie dat de motivatie daarvoor bij jou heel diep zit, tot in je tenen. Daar ben ik ontzettend trots op.”

Giselle: “Mijn opvoeding was doordrenkt van sociaal-democratische waarden. Maar de context waarbinnen we ons werk doen, is anders. In jouw tijd ging het over liefdadigheid en ‘iets doen’ voor mensen die het minder goed hebben. Nu draait alles om het tegengaan van migratie door de oorzaken weg te nemen.”

Leo: “Ik vind het jammer dat het idealisme binnen de ontwikkelingssamenwerking wat verloren is gegaan. Mijn diepste motivatie is altijd geweest om meisjes en vrouwen via het onderwijs te emanciperen. Mijn mooiste prestatie vind ik dat we Somalisch onderwijsmateriaal hebben ontwikkeld. Tot dat moment hadden de kinderen schoolboeken in allerlei talen gezien, maar nog nooit in de taal die ze thuis met hun ouders spraken.”

Giselle: “Op individueel niveau is dat idealisme dat jou drijft er nog wel. Zelf zou ik niks anders kunnen doen dan wat ik nu doe. Hoe kun je in deze wereld nou niet willen opkomen voor jongeren die het slecht hebben?”

Leo: “Ik heb die verantwoordelijkheid ook altijd zo gevoeld. Voordat we naar Botswana gingen, promoveerde ik aan de universiteit van Nijmegen. Ik hield me bezig met marxistische ontwikkelingstheorieën, had lange haren. Ik zat in alle mogelijke actiegroepen en was ervan overtuigd dat armoede in de Derde Wereld kwam door onze rijkdom hier. Ik ben mijn hele leven bezig gebleven met die problematiek.”

Giselle: “Ik word er soms een beetje depressief van, als je bedenkt hoe groot de problemen zijn, en wat een klein schakeltje je bent.”

Leo: “Dat herken ik. Maar het is niet mijn doel de hele wereld te veranderen. Als ik het voor een aantal mensen maar een stukje beter kan maken. Onderwijs is daarvoor een heel concreet middel.”

Giselle: “Zover ben ik nog niet. Ik wil het liefst iedereen helpen en vind het moeilijk te accepteren dat dat niet kan. ‘We moeten echt iets doen voor de Rohingya’, zeg ik dan op mijn werk. ‘Dat kan niet, we hebben geen kantoor in die regio’, krijg ik terug. Ik kan niet loslaten en dat is best wel eens vermoeiend. Maar het is ook mijn kracht.” ●